

1341

Noranta

(ALDC, VIII, 1968. *Noranta*)

El cardinal que designa “nou vegades deu, vuitanta-nou més un” (*DIEC*) s’expressava en llat. amb *NONAGĪNTA*, potser canviat en un llat. vg. *NONANTA*, a la vista de formes paral·leles com *SEXANTA*, *OCTANTA*, en comptes del llat. cl. *SEXAGĪNTA*, *OCTOGĪNTA*, i de formes congèneres (oc. *nonanta*, fr. ant. i dial. *nonante*); aquella variant és l’origen de *noranta*, per una dissimilació de nasals, amb la var. *nauranta* 112, per dissimilació de *nouranta, i per atracció de *nau* (< *nou* < *nōVEM*). Aquesta mateixa interferència explica el cast. *noventa* (< *nueve*) i la seva adaptació del

segment final en *novanta*. Aquesta discrepància, resultat de la influència de l’adstrat arag., s’amplia amb un altre mot, de procedència gal·loromànica, *catre-vint-deu* 7, adaptat en *quatre-vint-deu* i, més vulgarment, en *cotre-vint-deu* 11. Per a completar aquesta informació, veg. mapes 1155 i 1340.

Territorialment, *noranta* és pràcticament pancatalà, amb petites àrees de *noventa/novanta*, de l’adstrat occidental, i de *quatre-vint-deu*, del septentrional.

Noranta és l’únic mot normatiu des del *DOrt*, 1917.

